Listy z Taiz 2

ciąg dalszy **pracy magisterskiej** z poprzedniego miesiąca

„Listy z Taizé” to pisma powstające w ramach działalności ekumenicznej Wspólnoty z Taizé, międzynarodowej wspólnoty chrześcijańskiej założonej w 1940 roku przez brata Rogera w miejscowości Taizé we Francji. Wspólnota ta, znana z propagowania jedności między chrześcijanami różnych wyznań, przyciąga co roku tysiące młodych ludzi z całego świata, którzy przyjeżdżają do Taizé, by uczestniczyć w modlitwie, refleksji i wspólnym życiu w duchu pojednania i pokoju.

„Listy z Taizé” są szczególną formą komunikacji Wspólnoty z osobami, które nie mogą osobiście przybyć do Taizé, ale pragną uczestniczyć w jej duchowym życiu i przesłaniu. Listy te są pisane głównie przez brata Rogera, założyciela wspólnoty, a po jego śmierci przez innych członków wspólnoty. Są one adresowane do młodych ludzi, którzy pragną głębszego zrozumienia wiary, jedności chrześcijan i zaangażowania na rzecz pokoju na świecie.

Treść „Listów z Taizé” jest zróżnicowana, ale zawsze odzwierciedla podstawowe wartości Wspólnoty: pokój, pojednanie, zaufanie Bogu, prostotę życia i otwartość na drugiego człowieka. Listy często poruszają tematy związane z aktualnymi wyzwaniami duchowymi i społecznymi, zachęcając do refleksji nad wiarą, nadzieją i miłością w kontekście współczesnego świata.

Listy te odgrywają również ważną rolę w przygotowaniach do corocznych Europejskich Spotkań Młodych organizowanych przez Wspólnotę z Taizé, które odbywają się w różnych miastach Europy. Przesyłane są jako materiał do przemyśleń, modlitwy i dyskusji w grupach przygotowujących się do tych spotkań.

„Listy z Taizé” są dostępne w wielu językach, co odzwierciedla międzynarodowy charakter wspólnoty i jej otwartość na

różnorodność kulturową i religijną. Ich przesłanie jest uniwersalne i skierowane do wszystkich, niezależnie od przynależności wyznaniowej, a celem jest promowanie pokoju, zrozumienia i jedności wśród chrześcijan oraz wszystkich ludzi dobrej woli.

Wspólnota z Taizé kontynuuje tę tradycję, regularnie publikując nowe listy, które inspirują i wspierają duchowo miliony osób na całym świecie. Listy te pozostają źródłem duchowego wsparcia i zachętą do życia w duchu miłości i pokoju, którymi charakteryzuje się życie w Taizé.

Nazwa „Godziny Janowe" wskazuje na sposób i rodzaj spotkania z Pismem św.

U św. Jana komunia z Chrystusem oznacza wsłuchiwanie się w głos Pana i tylko Jego. (por. J10,3-5).

„Dla św. Jana, być może bardziej niż dla innych autorów biblijnych obcowanie z Chrystusem nie oznaczało przede wszystkim zdobywania wiedzy, lecz rozeznawanie głosu Tego, kogo kochają nasze serca."[17]

Bardzo pomocne w rozważaniu Pisma św. są **komentarze biblijne**

(w Listach rocznych). Pochodzą one często ze spotkań biblijnych na międzykontynentalnych lub europejskich spotkaniach młodych.[18]

Głos kontynentów – stanowił podstawę rozważań nad misyjnością Wspólnoty.[19] Gdyby zebrać ten materiał w jakąś całość byłby to obszerny dokument pracy apostolskiej braci z Taiz i świeckich zaangażowanych w misję głoszenia orędzia pojednania na całym świecie. Głos kontynentów to zbiór korespondencji z Taiz. Już same tytuły pochodzące od nazw krajów z których została nadesłana mówią o tym jak ogromny ma zasięg. Korespondencja ta ma charakter ewangelicznego świadectwa realizacji idei pojednania. Jest dowodem na to, że pojednanie

nie jest odkładane na później, ale dla wielu staje się treścią życia chrześcijańskiego. Każdy może w ten sposób podzielić się z innymi swoim doświadczeniem wiary. Czasami bracia piszą z odległych fraterni[20] w Stanach Zjednoczonych, Brazylii. Indiach i in.

Systematyczna lektura Listu jest doświadczeniem Kościoła żyjącego „w świecie" i „dla świata" i poprzez solidarne współcierpienie pozostaje znakiem komunii i nadziei.

List jest doskonałym środkiem do odpowiedniego przygotowania uczestników ESM i MSM do właściwego przeżycia Pielgrzymki Zaufania przez Ziemię. Prócz wiadomości związanych z organizacją wyjazdów List zawiera propozycje do spotkań regionalnych, parafialnych które można przeprowadzić w małych grupach. Pomagają one zrozumieć ich ewangelizacyjny charakter. Informują o przebiegu praw związanych z ESM oddając atmosferę radosnego oczekiwania i gorączkowych przygotowań tysięcy osób bezinteresownie zaangażowanych[21]

Listy wydawane po ESM są nie tylko relacją, ale przede wszystkim zbiorem świadectw i refleksji z osobistego przeżycia tego wydarzenia i sprawiają że wspomnienia są ciągle żywe.[22] Są także zdjęcia i informacje o uczestnikach, o ich pielgrzymowaniu, ogólnych nastrojach, a także o gościnności i życzliwości gospodarzy. Świadectwa te to dowód trwania i kontynuacji w wielkich miastach Pielgrzymki Pojednania. Ci którzy zdobyli sę na trud jej rozpoczęcia chcą iść razem dalej, modlitwą i wspólnym zaangażowaniem tworzyć znaki komunii międzyludzkiej.

---

[17] tamże,

[18] por. par. 1 i 2

[19] por.rozdz.I par.3

[20] por.List 1989/4 s.8 i List 1994/3. s.8

[21] np.List 1994/4; 1994/5

[22] np.List 1994/2

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę pisanie prac - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Listy z Taiz

1) Podział

Na samym początku należy dokonać zasadniczego rozróżnienia; na listy wydawane specjalnie z okazji ESM – nazwiemy je „europejskimi" i listy, które można otrzymać od Wspólnoty poprzez prenumeratę roczną – to tzw listy „roczne".

2) Autor, czas i miejsce powstania

Autorem ostatecznej redakcji listów europejskich jest brat przeor. Wiadomo jednak, że List w całym swym bogactwie teologicznym i duszpasterskim posiada wielu autorów. Tu trzeba wskazać na czas i miejsce powstania. Prawie każdy kolejny numer wydania specjalnego powstaje w dużej odległości od Taiz, na misjach[1]. Pierwszy List został napisany do uczestników soboru młodych w Taiz w 1974 r. Od 1975 r. brat Roger rozpoczyna swoje podróże misyjne.[2] Odwiedza istniejące już od wielu lat fraternie[3] aby przez jakiś czas dzielić życie z najuboższymi, którzy często powierzają braciom swoje problemy nie tylko materialne ale i duchowe. Relacje interpersonalne mają charakter zwrotny; w różny sposób dowartościowują i ubogacają poprzez bezinteresowny dar z siebie udzielony przez

obie strony.

Wobec ludzkiej solidarności nie ma już właściwie „stron; są obdarowani i obdarowujący nie w znaczeniu bogaci – biedni lecz ubodzy – ubodzy. Bracia z uwagą wsłuchują się w to co mają do powiedzenia ci, których dziś nikt nie chce słuchać. Żyją z tymi, którzy wegetują w swojej nędzy na peryferiach wielkich aglomeracji, z mieszkańcami gigantycznych wysypisk śmieci. Dzielą opuszczenie i samotność ludzi zamieszkujących zakazane dzielnice miast. To są właśnie miejsca w których powstają Listy europejskie. Jest to głos zapomnianych przez „świat”; to głos Chrystusa odartego z godności, głodnego i opuszczonego . Gdyby List był tylko tam przesyłany, niczym nie różniłby się od innych gazet i zadrukowanych papierów, zbieranych przez tych ludzi. Z głębi ludzkiej rany wydobywa się orędzie pokoju; pojednania i nadziei. Każdy List europejski informuje adresatów, skąd rzeczywiście pochodzi; czy to poprzez tytuł:”List z Pustyni”, „List z Kalkuty”, „List z Madrasu”. czy na marginesie pierwszej strony.

Nie można mówić też o jakiejś konkretnej dacie każdego pisma. Czas w którym powstaje nie może być mierzony w jakichś realiach prasowych. Całość nabiera kształtu na zasadzie ewangelicznego ziarna, które wydaje owoc „w swoim czasie”. Wiemy, że prawie każde ESM poprzedza podróż misyjna brata przeora, która jest czasem obumierania dla Chrystusa ale i wzrostu duchowego. Po powrocie do Taiz następuje proces ostatecznej redakcji (z udziałem całej Wspólnoty), tłumaczenia i przygotowania do druku w kilkusettysięcznym nakładzie.

_____

1. por.rozdz.I.par. 3
2. tamże
3. tamże

3) Adresaci

Ostatni List europejski na 1995 r. został

przetłumaczony na 51 języków, w tym 21 azjatyckich. Liczba tłumaczeń w ostatnich czterech latach gwałtownie wzrosła:[4]

---

1. List na 1991 (ESM w Pradze) – 30 tłumaczeń

List na 1992 (ESM w Budapeszcie) – 35 tłumaczeń

List na 1993 (ESM w Monachium) – 48 tłumaczeń

List na 1995 (ESM w Paryżu) – 51 tłumaczeń

(listy roczne tłumaczone są na kilkanaście języków).

List europejski dochodzi więc do coraz to nowych miejsc na ziemi. Zasadniczo adresowany jest do uczestników Pielgrzymki Zaufania przez Ziemę czyli na ESM i Spotkania w Taiz. Sposób rozpowszechniania pisma jest więc bardzo prosty. Młodzi czytają i rozważają treść Listu podczas tych spotkań i zabierają go do własnych domów. Pozostali otrzymują go poprzez prenumeratę.

Byłoby jednak dużym uproszczeniem stwierdzenie, że są to wyłączni adresaci. List dedykowany jest bowiem do wszystkich chrześcijan, także tych zniechęconych, dotkniętych katastrofą, pozbawionych nadziei i radości.[5]

Brat Roger pisze też „do tych co sądzą, że niczego w życiu nie dokonali”[6], do dzieci.[7]

Trzeba podkreślić tu, jak wielkie znaczenie ma List w rozpowszechnianiu orędzia pojednania, które Taiz głosi dziś całemu Kościołowi i światu.

4) Formy stylistyczne i układ pisma

Listy z Taiz pomimo zmieniającej się szaty graficznej posiadają stałe elementy i pewne charakterystyczne cechy.

Tekst można podzielić generalnie na dwa rodzaje:

– treść zasadnicza (w szerokiej kolumnie)

– treść wspomagająca (komentarz rozszerzający na marginesie)

Treść zasadnicza wyróżniająca się powiększoną czcionką, zagłębia się w pewien rodzaj mistycznego dialogu z Bogiem:

„Chryste, Ty byłeś we mnie, to ja byłem nie obecny. Byłeś zawsze blisko, to ja nie szukałem Ciebie.”[8]

---

1. List na 1987 r. s. 4
2. List z Taiz na 1985 r. s. 5
3. tamże
4. List na 1987 r. s. 1

Autor odkrywa przed nami drogę wewnętrznej medytacji na wzór Syjońskich pieśni chwały: „Pozwól by sam Chrystus śpiewał w tobie promienny dar życia, a wtedy źródła chwały nie zamilkną.”[9]

List pozostawia świadectwo wewnętrznej walki, z którą każdy z nas może się identyfikować: „Gdy serce umiera z opuszczenia, kiedy z głębokości krzyczy samotność i wyrywa się ostateczne pytanie: gdzie jest więc Bóg? – wtedy może nie wiesz: dla Boga jesteś uświęcony, tak, jesteś uświęcony zranioną niewinnością twej młodości.”[10]

List w swej zasadniczej treści to rozmowa mistrza z uczniem. Mistrz jednak nie pozwala zatrzymywać się na własnym słowie, lecz wskazuje na prawdziwego i jedynego Nauczyciela.[11] Sam jest więc uczniem Pana.

Brat przeor nigdy nie używa trybu rozkazującego, ani też nie podaje gotowych recept rozpoczynających się od „trzeba”

powinieneś itp. Nie absolutyzuje wartości życia duchowego i nie używa sformułowań oceniających czy moralizatorskich. Aby przesłanie zostało odebrane indywidualnie i osobowo kieruje je w sposób bezpośredni, w drugiej osobie liczby pojedynczej.

W niezwykle spokojnym, wyważonym toku narracji odnajdujemy ducha prostoty, radości i miłosierdzia.

Niekiedy List posiada swój własny rytm odmierzany pewnymi powtórzeniami, poetycko-mistycznymi środkami wyrazu, bez specjalnych upiększeń i egzaltacji.

List utrzymany jest w trybie oznajmującym czasu teraźniejszego co ujmuje jego treść w napięciu „hic et nunc": „Pojednanie- dalekie od znieczulania budzi nas.

1. tamże, s. 2
2. tamże, s. 4
3. por.Paweł Trzopek OP ."Listy przeora z Taiz" „Znak" 1994/11. s. 96

Ufność serca wyrzeka się przebiegłości. Nie ma w niej nic naiwnego, idzie w parze z rozeznaniem."[12]

Tryb oznajmujący czasu przyszłego wzmacnia eschatyczną nadzieję i wspiera wiarę pomimo przeżywanych głębokich ciemności życia wewnętrznego: „I kiedy miłość zapłonie w twym wnętrzu ogniem pojednania, to serce nawet ciężko doświadczone może znowu ożyć".[13]

Często powtarzające sią pytania (czasem w liczbie mnogiej) wyrażone w trybie przypuszczającym lub warunkowym zastępują formy zarzucające gotowe rozwiązania. Pobudzają jedynie do refleksji, mobilizują wolę aby postawić je sobie samemu i udzielić jakiejś odpowiedzi: „Czy będziemy mieli serce dość wielkie, dość szeroką wyobraźnię , miłość dość żarliwą, żeby wejść na tę drogę Ewangelii: nie zwlekając ani dnia, żyć pojednaniem?[14]

Każde pytane domaga się zajęcia jakiegoś stanowiska, określenia własnej postawy. Sprawy Kościoła i świata stają się wówczas bliższe, w jakimś sensie moje własne poprzez świadomą odpowiedź jaką dam Chrystrusowi i sobie.

Treść pomocnicza spełniająca funkcję komentarza uzupełniającego pewną myśl zajmuje w Liście dość obszerny margines. Forma stylistyczna jest podobna do treści zasadniczej. Rozszerza i wyjaśnia daną myśl poprzez kontekst biblijny lub patrystyczny; czasem pokazuje jakieś wydarzenie jako punkt wyjścia na drodze rozmyślania. Treść wspomagająca daje cenne ukierunkowanie i pomoc we właściwym odczytaniu sensu, a zarazem pozwala uniknąć opatrznych interpretacji.

Z czego jeszcze składa się „List z Taiz”

W Liście europejskim lub rocznym można znaleźć **telegramy** od ważnych osobistości życia politycznego, zwłaszcza kraju, w którym odbywa się właśnie ESM, lub od Sekretarza generalnego ONZ (Javier Perez de Cuellar, Boutros-Ghali) oraz pasterzy Kościoła: rzymsko-katolickiego (papieża Jana Pawła II), prawosławnego patriarchy Konstantynopola (Dimitriosa Bartolomeusza) i anglikańskiego arcybiskupa Canterbury (Roberta Runcie, George’a Carey’a).

Przedstawiciele wspólnot nie tylko popierają Pielgrzymkę Zaufania przez Ziemię, ale zapewniają o duchowym zaangażowaniu łącząc wyrazy nadziei na rychłe pojednanie chrześcijan.

W prawie każdym numerze Listu zamieszcza się informacją o przebiegu i możliwościach uczestnictwa młodych w Międzykontynentalnych Spotkaniach Młodych w ciągu niemalże całego roku. Zaproszenie do Taiz jest więc ciągle aktualne.

1. List na 1993 r. s.7
2. List na 1991 r. s.5
3. List na 1995 r. s.7

Dość ważnym elementem składowym Listu są tzw **Godziny Janowe.**

„Pomysł Godzin Janowych zrodził się w Taiz jako skromna odpowiedź na oczekiwanie tych wszystkich, którzy w samym Taiz lub gdziekolwiek indziej starają się przyswoić sobie słowo Biblii pośród codziennego życia.”[15]

Są to krótkie fragmenty wybrane z Pisma św. (ST i NT) odczytywane podczas południowej modlitwy Wspólnoty w Taiz. To dwumiesięczne kalendarium biblijne pozwala na codzienne pogłębianie życia wewnętrznego poprzez medytację nad Słowem Bożym, praktykowaną o różnych porach dnia, a także na modlitewną jedność ze Wspólnotą.

Rozważanie „Godzin Janowych” dobrze jest zorganizować w grupie, gdyż istotnymi elementami jest tu dzielenie się i cisza. Po odczytaniu fragmentu Słowa Bożego należy zachować długą chwilę milczenia (nawet dwie godziny), a po niej podzielić się w kilku zdaniach o tym, co stanowiło przedmiot rozmyślania. Trzeba uważać, by Pismo św. nie stało się źródłem polemiki, bo wtedy zagłusza się głos

Chrystusa, a sama Biblia staje się nieznośnym ciężarem.

15. List 1991/4 s. 4
16. tamże

[ciąg dalszy tej pracy nastąpi]

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę pisanie prac - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.